

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH
40-032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23
tel.: 32 255-27-75 fax: 32 251-86-72
e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl
REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OS/41.9/268/2026/5002/KK

Katowice, dnia 28 kwietnia 2026 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r., o samorządowych kolegiach odwoławczych (tj. Dz. U. z 2018 r., Poz. 570), art. 17 pkt 1, art. 127 § 2, art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r., Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2025 r., Poz. 1691, dalej jako: „k.p.a.”)

w związku z odwołaniem: 1) Grand Agro – Fundacji Ochrony Środowiska Naturalnego z siedzibą w Warszawie; 2) P..... - reprezentowanego przez pełnomocnika; 3) Skarbu Państwa-reprezentowanego przez Prezydenta Miasta Gliwice; 4) Gminy Pyskowice- reprezentowanej przez Burmistrza Miasta Pyskowice; 5) Stowarzyszenia Mieszkańców Aktywni, od decyzji Nr UA.0050.1.007.2026 wydanej z powołaniem się na upoważnienie Prezydenta Miasta Knuruwa przez Zastępcę Prezydenta Miasta Knuruwa z dnia 10 marca 2026r., znak sprawy: UA.6220.1.11.2023, którą określono środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pn.: „Budowa zakładu produkcji paliwa alternatywnego RDF w Gliwicach przy ul. Jagodowej na dz. nr 122, 123, 319 (obręb Kuźnica)“.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu orzekającego (spr)	- Kamila Koziara
Członek składu orzekającego	- Anna Gwizdal-Świętoń
Członek składu orzekającego	- Katarzyna Stebnicka

na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 kwietnia 2026r.

orzekło:

uchylić w całości zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

Uzasadnienie

Decyzją Nr UA.0050.1.007.2026 z dnia 10 marca 2026r., znak sprawy: UA.6220.1.11.2023, organ I instancji orzekł jak to opisano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Odwołanie od ww. decyzji wniosły: 1) Grand Agro – Fundacja Ochrony Środowiska Naturalnego z siedzibą w Warszawie; 2) P. ....- reprezentowany przez pełnomocnika; 3) Skarb Państwa-reprezentowany przez Prezydenta Miasta Gliwice; 4) Gmina Pyskowice- reprezentowana przez Burmistrza Miasta Pyskowice; 5) Stowarzyszenie Mieszkańców Aktywni, wyrażając swój sprzeciw odnośnie planowanego przedsięwzięcia, wnosząc o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. W uzasadnieniu odwołań podniesiono m.in. że decyzja została wydana pomimo protestów sąsiadujących mieszkańców, którzy nie zgadzają się na lokalizację na tym terenie kolejnego przedsiębiorcy generującego uciążliwości m.in. hałasowe. Podniesiono także zarzuty odnośnie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w związku z realizacją przedmiotowej inwestycji.

Pismem z dnia 24 marca 2026r. i następnymi, znak sprawy: UA.6220.1.11.2023, organ I instancji przekazał do Kolegium ww. odwołania wraz z aktami przedmiotowej sprawy, podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

Kolegium wskazuje, że przeprowadziło badanie wstępne wniesionych i stwierdziło, że odwołania te są dopuszczalne. Odwołania zostały wniesione w terminie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło następujący stan prawny obowiązujący w dacie orzekania przez organ odwoławczy:

Kolegium wskazuje, że w sprawie znajdzie zastosowanie ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tj.: Dz. U. z 2024r. poz. 1112, dalej jako: ustawa).

Zgodnie z brzmieniem art. 71 ust. 1 ww. ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Zgodnie z brzmieniem art. 72 ust. 1 ww. ustawy wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 28, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu.

W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane.

W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a.

Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Przepis art. 74 ust. 1 ww. ustawy wymienia dokumenty jakie należy dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W myśl ust. 3 ww. przepisu, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Stosownie do brzmienia ust. 3a ww. artykułu stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć (innych niż wymienione w punktach 1 – 3). Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 1a – 7 tego artykułu.

W myśl art. 79 ust. 1 ustawy przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 80 ust. 2 zdanie 1 ustawy właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia.

W myśl ust. 2 pkt 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać: w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy: 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji; 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1; 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86c ww. ustawy, wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019r. poz. 1839 z późn. zm.).

Planowane przedsięwzięcie pod nazwą: „Budowa zakładu produkcji paliwa alternatywnego RDF w Gliwicach przy ul. Jagodowej na działach Nr 122, 123, 319 (obręb Kuźnica)”, w świetle zapisów ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, ustaleń organu pierwszej instancji oraz wyjaśnień inwestora, zaliczane jest do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, to jest: instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 14 grudnia 2002 r. o odpadach inne niż wymienione w pkt 41 i 46, w tym składowiska odpadów inne niż wymienione w pkt 49, mogące przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25.000 t, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o odnawialnych źródłach energii (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r. poz. 2389 z późn. zm.). Dodatkowo przedmiotowe przedsięwzięcie zawiera również elementy określone w § 3 ust.1 pkt 54 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, to jest: zabudowa przemysłowa, w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi lub magazynowa, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż: a) 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 – 5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 – 3 tej ustawy, (lit. a) b) 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a (lit. b).

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 k.p.a.

Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny

wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Zgodnie z brzmieniem § 2a ww. przepisu, jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.

Przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4. (§ 2b ww. przepisu).

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 ww. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 k.p.a. wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 k.p.a. ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji legła niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 k.p.a.). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 k.p.a.) Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia

środowiskowych uwarunkowań. Wydanie decyzji negatywnej tj. odmawiającej określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia następuje w przypadkach:

- niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony, nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych dla przedsięwzięć wymienionych w art. 80 ust. 2 zdanie 2 ustawy,
- odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający;
- gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ – wariant dopuszczony do realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt. 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy – ooś).

W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu.

Kolegium wskazuje, że sprawa była już przedmiotem badania przez organ II instancji. Decyzją z dnia 3 stycznia 2025r., Nr SKO.OŚ/41.9/738/2024/17539/RN, Kolegium uchyliło poprzednią decyzję organu I instancji wydaną w sprawie i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. W ramach ponownego badania sprawy organ I instancji podejmował określone czynności wyjaśniające w sprawie i wydał aktualnie zaskarżoną decyzję.

Kolegium stwierdza, że materiał dowodowy nie jest kompletny, nie zawiera bowiem kompletnego raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Kolegium stwierdza, że w myśl cytowanego na wstępie niniejszej decyzji przepisu art. 66 ust. 1 pkt. 5 ustawy, raport oddziaływania na środowisko powinien zawierać opis wariantów przedsięwzięcia uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania na środowisko, ze wskazaniem wariantu wybranego do realizacji, racjonalnego wariantu alternatywnego oraz racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska; racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska może być tożsamy z wariantem wybranym do realizacji albo racjonalnym wariantem alternatywnym. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 marca 2026 r., (w sprawie o sygn. akt III OSK 1399/23, Lex nr 4070110), sąd ten podkreślił, cyt.: „Warianty realizacji przedsięwzięcia stanowią jeden z instrumentów stosowania zasady prewencji uregulowanej w art. 6 ust. 1 p.o.ś. Zasada prewencji w procedurze ocen oddziaływania na środowisko zakłada obowiązek podejmowania pewnych działań dla zapobiegania negatywnemu oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia, zanim jeszcze ono powstanie. Chodzi tu o podejmowanie czynności poprzedzających moment podjęcia działalności mogącej negatywnie oddziaływać na środowisko. W tym celu ustawodawca przewidział obowiązek przedstawienia przez inwestora w raporcie 3 wariantów realizacji przedsięwzięcia, które powinny różnić się od siebie. Celem przedstawienia w raporcie wariantów realizacji przedsięwzięcia jest niedopuszczenie do powstania przedsięwzięcia w wariantcie mogącym negatywnie oddziaływać na środowisko. Skuteczność działań prewencyjnych w indywidualnej ocenie konkretnego przedsięwzięcia uzależniona jest w dużej mierze od jakości opracowanych w raporcie wariantów oraz prawidłowej ich oceny przez organ wydający decyzję środowiskową. Zasada prewencji w ocenie oddziaływania na środowisko wymaga od inwestora stosowania także odpowiednich rozwiązań technicznych i technologicznych, które powinny znaleźć się w opisie wariantów. Tym samym oceniając warianty realizacji przedsięwzięcia, organ powinien dążyć do przeciwdziałania negatywnemu oddziaływaniu przedsięwzięcia w celu jego eliminacji oraz ograniczenia zakresu jego skutków teraz i w przyszłości. Zapobieganie negatywnemu oddziaływaniu poprzez wybór właściwego wariantu wykonania przedsięwzięcia wymaga od organu oceniającego raport nie tylko wiedzy statycznej dotyczącej tego, co jest, ale również wiedzy niejako dynamicznej, dotyczącej tego, co nastąpi w przypadku realizacji przedsięwzięcia zgodnie z danym wariantem.

W takim przypadku organ przeprowadzający procedurę oceny oddziaływania na środowisko powinien wezwać wnioskodawcę do przedstawienia pełnej analizy wariantowej planowanego przedsięwzięcia. Jeżeli analiza taka okaże się niewystarczająca, organ powinien wezwać wnioskodawcę do przedstawienia analizy porównawczej wariantu wybranego do realizacji z racjonalnym wariantem alternatywnym, w tym określenia przewidywanego oddziaływania na środowisko. Opis wariantów przedsięwzięcia musi znajdować swoje odzwierciedlenie w materiale dowodowym postępowania w ten sposób, aby spełniał wymagania określone w art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. (...) Jednocześnie podzielić przyjdzie stanowisko, zgodnie z którym: „Racjonalny wariant alternatywny i racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska nie mogą mieć więc charakteru abstrakcyjnego czy też teoretycznego. Nie należy więc przedstawiać wariantu, którego faktyczna realizacja jest technicznie lub faktycznie niemożliwa albo jego realizacja jest skazana na niepowodzenie (np. ze względów finansowych czy środowiskowych lub społecznych). Z kolei «alternatywność» oznacza, że wariant ten musi się różnić od wariantu proponowanego przez inwestora w zakresie oddziaływania na środowisko. «Alternatywność» wymaga, co do zasady, zaproponowania wariantu różnego pod względem kryteriów przestrzennych (jak np. lokalizacja, skala i rozmiar inwestycji drogowej) lub technologicznych (jak np. rodzaj użytych materiałów, urządzeń, czy instalacji). Nie jest też wykluczone odwoływanie się do innych różnic, wynikających np. z kryteriów ekonomicznych i społecznych. Bezspornie wariant racjonalny nie może mieć charakteru pozornego, tj. nie może się sprowadzać do zaproponowania realizacji przedsięwzięcia w tej samej lokalizacji przy niewielkich różnicach technologicznych (...)” (zob. np. wyroki NSA z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. akt II OSK 1871/17, z dnia 9 kwietnia 2024 r., sygn. akt III OSK 3036/23 i z dnia 27 maja 2025 r., sygn. akt III OSK 3107/23). Z kolei w ślad za poglądem Krzysztofa Gruszeckiego, który Kolegium w pełni podziela, stwierdzić należy, że wariantowość przedstawionych rozwiązań nie może mieć charakteru pozornego (sytuacja taka mogłaby wystąpić przy wariantach przedsięwzięcia, zakładających jego realizację dokładnie w tym samym miejscu i z technicznego punktu widzenia niewiele różniących się od siebie) (Krzysztof Gruszecki, Komentarz do art. 66 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, opublikowano: Lex/el 2013 r.).

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy, Kolegium zauważa, że w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko inwestor opisując szczególne cechy przedsięwzięcia dla wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego wskazał tożsame parametry w zakresie: rodzaju działalności, rodzaju surowców, technologii, rodzaju produktu, wielkości produkcji oraz powierzchni zabudowy zakładu. Różnice dotyczyły jedynie: instalacji oraz systemu odprowadzania powietrza, gdzie w wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę instalacje określono jako: dwie jednakowe linie produkcyjne o zdolności produkcyjnej 100 tys. ton rocznie RDF, a w przypadku racjonalnego wariantu alternatywnego instalację określono jako: jedną linię produkcyjną o zdolności produkcyjnej 200 tys. ton RDF rocznie. System odprowadzania powietrza w wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę został określony jako: dwa oddzielne systemy odprowadzania i oczyszczania powietrza odciąganego z nad linii produkcyjnych, a wysokość emitora ustalono na 14 m. Z kolei w racjonalnym wariantcie alternatywnym system odprowadzania powietrza określono jako: jeden system odprowadzania i oczyszczania powietrza odciąganego z nad linii produkcyjnych, a wysokość emitora ustalono na 16 m. Uzasadniając wybór wariantu proponowanego przez wnioskodawcę, wskazano m.in., że występuje zapotrzebowanie ze strony inwestora na wybudowanie i użytkowanie zakładu produkującego paliwo alternatywne RDF z odpadów, gdyż istnieje popyt na tego rodzaju paliwo. Zdaniem inwestora najkorzystniejszy dla środowiska jest wariant zaproponowany przez wnioskodawcę z uwagi m.in. na zapewnienie płynności dostaw paliwa RFG oraz brak przekroczeń wartości dopuszczalnych stężeń, które to wartości są nieznacznie przekroczone dla wariantu alternatywnego. Z powyższego wynika zatem, że opisane przez inwestora w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i jego uzupełnieniach warianty przedsięwzięcia – nie odpowiadają wymogom art. 66 ust. 5 ustawy środowiskowej. Inwestor nie przedstawił bowiem wariantu różnego pod względem zarówno lokalizacji, skali, rozmiaru inwestycji jak i odmiennej technologii prowadzonego zamierzenia.

Zauważyć przy tym należy, że powyższej wadliwości w prowadzonym postępowaniu nie dostrzegł organ I instancji w prowadzonym postępowaniu i w oparciu m.in. o ww. dokument wydał

decyzję w sprawie. Takie działanie organu I instancji jest nieprawidłowe i nie zasługuje na uwzględnienie.

Tym samym stwierdzić należy, że postępowanie w sprawie toczy się w sytuacji gdy wniosek, który je zainicjował nie spełnia wszystkich prawem przewidzianych wymogów i braki te nie zostały usunięte na etapie postępowania przed organem pierwszej instancji. Zachodzi zatem konieczność uchylecia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji celem uzupełnienia wniosku, który zainicjował postępowanie w sprawie.

W konsekwencji powyższego nie sposób uznać, aby decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, wydana w oparciu o ten dokument była prawidłowa. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jako de facto najistotniejszy dokument w postępowaniu którego przedmiotem jest wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wpływa bezpośrednio na treść decyzji kształtującej prawa i obowiązki stron postępowania, które muszą mieć możliwość pełnego i wyczerpującego ustosunkowania się do takiego dowodu i dlatego należy zagwarantować im prawo do oceny tego dowodu przez organy obu instancji. Uzupełnienie raportu oznacza w istocie przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w znacznej części i oznacza konieczność wydania przez organ odwoławczy decyzji kasacyjnej. Koniecznym z tego względu jest uchylene zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji w myśl art. 138 § 2 k.p.a.

Dalej Kolegium stwierdza, że organ I instancji w toku postępowania, uzyskał uzgodnienia organów współdziałających w sprawie w oparciu o brzmienie art. 77 ust. 1 ustawy środowiskowej. M.in. postanowieniem z dnia 20 października 2023r., znak sprawy: WOOŚ.4221.46.2023.MK2.2 Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach uzgodnił realizację przedsięwzięcia i określił jego warunki na etapie realizacji i eksploatacji, a postanowieniem z dnia 9 października 2023r., Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach uzgodnił realizację przedsięwzięcia i określił warunki tej realizacji. Uzgodnienia te zostały następnie uwzględnione w decyzji Prezydenta Miasta Knurowa z dnia 16 września 2024r. (UA.6220.1.11.2023 UA.KW.00567.2024), która następnie została uchylona przez Kolegium decyzją z dnia 3 stycznia 2025r., Nr SKO.OŚ/41.9/738/2024/17539/RN.

Kolegium wskazuje w tym miejscu, że zgodnie z poglądami doktryny prawa i stanowiskiem orzecznictwa sądowego, które Kolegium w pełni podziela, stwierdzić należy, że w wyniku uchylecia przez organ odwoławczy decyzji organu I instancji w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, organ I instancji w ramach ponownego rozpatrywania sprawy winien był raz jeszcze wystąpić do organów współdziałających w sprawie o zajęcie stanowiska. Tymczasem w rozpatrywanej sprawie takie działanie nie miało miejsca. Organ I instancji otrzymując akta sprawy po uchyleciu swojej poprzedniej decyzji pominął powyższy obowiązek i nie wystąpił do organów współdziałających w sprawie o zajęcie stanowiska w trybie art. 77 ust. 1 ustawy środowiskowej. Takie działanie organu I instancji nie jest prawidłowe i nie zasługuje na uwzględnienie. W ramach ponownego badania sprawy, organ I instancji winien po uzyskaniu uzupełnienia wskazanych powyżej braków raportu – przedłożyć raport wraz z jego uzupełnieniem do organów współdziałających w sprawie, które z kolei winny zająć stanowisko w sprawie w oparciu o brzmienie art. 77 ust. 1 ustawy środowiskowej. Wskazać w tym miejscu należy, iż przepis art. 77 ust. 2 pkt. 2 ustawy środowiskowej stanowi, że organ występujący o uzgodnienie lub opinię, o których mowa w ust. 1, przedkłada raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2018 r. (w sprawie o sygn. akt II OSK 2849/17, Lex nr 2503855), który Kolegium w pełni podziela sąd ten podkreślił, iż, cyt.: „(...) przedłożenie zmienionego raportu oznacza zatem konieczność ponownego wydania opinii. W razie niewydania przez organ współdziałający w terminie opinii do "nowego" raportu, ewentualne uznanie, że organ ten nie ma zastrzeżeń, powinno uwzględniać dotychczasowe stanowisko. Zastosowanie instytucji domniemania powinno być rezultatem klarownej sytuacji, z której wynika, że dotychczasowe zastrzeżenia zostały w nowym raporcie uwzględnione(...)”.

Tym samym stwierdzić należy, że w trakcie postępowania organ I instancji naruszył zasady postępowania administracyjnego, a w szczególności wcześniej już przytoczone art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. co wyżej zostało już przedstawione. W ponownie prowadzonym postępowaniu organ I instancji winien ww. kwestie dogłębnie wyjaśnić.

Niezależnie od powyższego, Kolegium stwierdza, że nie wszystkie czynności wyjaśniające podejmowane przez organ I instancji w toku postępowania, były przeprowadzane z zachowaniem procedury administracyjnej.

Z akt sprawy wynika, że organ I instancji na podstawie wydanych postanowień w oparciu o brzmienie art. 31 § 1 k.p.a. dopuścił do udziału w prowadzonym postępowaniu – jako podmiotu na prawach strony: Grand Agro Fundację Ochrony Środowiska Naturalnego z siedzibą w Warszawie, Stowarzyszenie Mieszkańców Aktywni z siedzibą w Pyskowicach oraz Towarzystwo na rzecz Ziemi. Skoro zatem do ww. podmiotów została skierowana korespondencja w sposób zindywidualizowany – na piśmie, to także w dalszej części postępowania, organ I instancji winien był w taki sam sposób kierować korespondencję do tych podmiotów, a w szczególności decyzję z dnia 10 marca 2026r. Tymczasem takie działanie organu I instancji nie miało miejsca. Ponownie prowadząc postępowanie w sprawie organ I instancji winien mieć na względzie powyższe wskazania Kolegium odnośnie sposobu kierowania korespondencji do ww. podmiotów, co winno z kolei znaleźć odzwierciedlenie w aktach sprawy.

W świetle powyższego również uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie odpowiada przepisom prawa. Nie zawiera ono bowiem prawidłowego uzasadnienia faktycznego w którym zostałyby przedstawione motywy wydanego rozstrzygnięcia i w którym zostałyby wskazany i oceniony całościowo materiał dowodowy zebrany w sprawie ani prawidłowego uzasadnienia prawnego decyzji i przez to nie może ono zostać uznane za prawidłowo sporządzone. Organ pierwszej instancji naruszył tym samym przepis art. 107 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie do treści art. 107 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego uzasadnienie faktyczne powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej; zaś uzasadnienie prawne powinno zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Organ pierwszej instancji nie dopełnił wymogów prawidłowego uzasadnienia decyzji, czym naruszył ww. przepis prawa.

Prawidłowe uzasadnienie decyzji administracyjnej konieczne jest zwłaszcza w kontekście zasady ogólnej postępowania administracyjnego ujętej w art. 11 k.p.a. Zgodnie z treścią tego przepisu organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwianiu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu.

Kolegium przypomina również, że zgodnie z treścią art. 8 k.p.a., organy administracji publicznej obowiązane są prowadzić postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, a w myśl art. 9 k.p.a., organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Działanie organu pierwszej instancji w tym zakresie wskazuje na naruszenie ww. zasad.

Mając na uwadze powyższe Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że w sprawie wystąpiło naruszenie przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. W takim przypadku, stosownie do postanowień art. 138 § 2 k.p.a. zachodzi konieczność uchylecia zaskarżonej decyzji organu I instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. W świetle ww. przepisu prawa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji w sytuacji, gdy zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ drugiej instancji powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W tym miejscu, Kolegium wskazuje, że wniesienie odwołania przenosi na organ II instancji kompetencję do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej. Zasadą jest, iż organ odwoławczy wydaje rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, co następuje stosownie do treści art. 138 § 1 pkt. 1 k.p.a. poprzez wydanie rozstrzygnięcia merytorycznego, polegającego na utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji, uchyleniu zaskarżonej decyzji w całości lub części i w tym zakresie wydaniu orzeczenia co do istoty sprawy bądź uchyleniu tej decyzji i umorzeniu postępowania pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt. 2 k.p.a.), bądź też umorzeniu postępowania odwoławczego (art. 138 § 1 pkt.

3 k.p.a.) Odstępstwo od tej zasady stanowi art. 138 § 2 k.p.a., zgodnie z którym, cyt.: „Organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy”. W rozpatrywanym przypadku z uwagi na stwierdzone przez organ odwoławczy uchybienia o charakterze zasadniczym, postępowanie winno zostać przeprowadzone w I instancji ponownie w całości. Koniecznym zatem jest uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. Jednocześnie w rozpoznawanej sprawie, organ odwoławczy nie mógł uzupełnić materiału dowodowego w myśl przepisu art. 136 § 1 k.p.a., który stanowi, że organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję. Uzupełnienie materiału dowodowego oznaczałoby w istocie przeprowadzenie od nowa postępowania wyjaśniającego. Rozwiązanie tego rodzaju naruszałoby prawo strony do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ odbierałoby stronie możliwość weryfikacji rozstrzygnięcia organu niższego stopnia przez organ wyższego stopnia. Zgodnie z treścią przepisu art. 15 k.p.a., cyt.: „Postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne”, a zatem organ odwoławczy i postępowanie, które przed nim się toczy nie może zastępować postępowania przed organem pierwszej instancji, aczkolwiek organ odwoławczy jeszcze raz rozpatruje sprawę w jej całości. Postępowanie odwoławcze jest postępowaniem weryfikującym rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji i ewentualnie w niezbędnym zakresie uzupełniającym materiał dowodowy zgromadzony przed organem niższej instancji. Nie może ono zatem wchodzić w rolę postępowania administracyjnego, ponieważ naruszałoby prawo strony do rzetelnej kontroli rozstrzygnięć organów niższego rzędu. Potwierdzeniem powyższego jest stanowisko sądów administracyjnych, m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 18 stycznia 2012 r. (sygn. akt II SA/Gl 610/11), sąd ten stwierdził, cyt.: „Organ odwoławczy może przeprowadzić jedynie uzupełniające postępowanie dowodowe. Przeprowadzenie przez organ odwoławczy całego postępowania wyjaśniającego lub też postępowania wyjaśniającego w znacznej jego części pozbawiłoby strony służącego im prawa odwołania”.

W związku z powyższym Kolegium wskazuje, że ponownie rozpatrując przedmiotową sprawę organ I instancji winien usunąć wszelkie uchybienia, które w niniejszej decyzji wskazał organ odwoławczy. W pierwszej kolejności organ I instancji, w toku ponownego rozpatrywania sprawy, winien raz jeszcze przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie wskazanym przez Kolegium. W trakcie postępowania powinien zapewnić stronom i ich pełnomocnikom czynny udział we wszystkich czynnościach w sprawie oraz rozpatrzeć wnioski procesowe przez nich składane. W dalszej kolejności powinien zaś, w oparciu o całość materiału dowodowego zgromadzonego w trakcie postępowania, wydać rozstrzygnięcie w sprawie – biorąc pod uwagę brzmienie przepisu prawa materialnego lub procesowego, w oparciu o który wyda rozstrzygnięcie. W oparciu o dokonane ustalenia dowodowe powinien wydać rozstrzygnięcie zawierające wszystkie prawem wymagane elementy, w tym prawidłowe uzasadnienie faktyczne i prawne. W wydanym rozstrzygnięciu organ I instancji winien również wyjaśnić przesłanki, którymi kierował się przy jego podejmowaniu oraz ustosunkować się do wszelkich uwag podniesionych w trakcie postępowania a także prawidłowo określić podstawę prawną orzeczenia. W trakcie ponownego badania sprawy winien przeanalizować wszelkie uwagi podnoszone przez odwołujące się strony i rozważyć je w wydanej przez siebie decyzji.

Odnosząc się z kolei do treści odwołań, Kolegium w znacznej części podzieliło zarzuty w nich zawarte. Co do pozostałych argumentów odwołań, Kolegium wskazuje, że nie jest możliwym odniesienie się do ich treści na etapie postępowania odwoławczego gdyż zarzuty te dotyczą kwestii co do których powinien wypowiedzieć się w pierwszej kolejności organ I instancji w toku ponownego rozpatrywania sprawy.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się

do organu I instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji. Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 k.p.a., jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. 2026 r. Poz. 143).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. 2026 r. Poz. 143).

CZŁONEK Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach Katarzyna Stebnicka (na oryginale właściwy podpis)	CZŁONEK Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach Kamila Koziara (na oryginale właściwy podpis)	CZŁONEK Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach Anna Gwizdal-Świętoń (na oryginale właściwy podpis)
---	--	--

Otrzymują:

1. Prezydent Miasta Knurów- przez e-doręczenie PURDE,
2. Starosta Powiatu Gliwickiego- przez e-doręczenie PURDE,
3. P. ....- pełnomocnik inwestora – P. .... – przedsiębiorcy prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą: „NOVA – INVESTMENT” S. N. z siedzibą w Gliwicach, ul. ....1 – przez e-doręczenie PUH,
5. P. .... – przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: „NOVA – INVESTMENT” S. N. z siedzibą w Gliwicach, ul. ....11 44-122 Gliwice – przez e-doręczenie: AE: PL-71524-90362-IWHR-29
6. P. ...- jako pełnomocnik P. ....- przez e-doręczenie PUH,
7. Grand Agro – Fundacja Ochrony Środowiska Naturalnego, ul. Władysława Pytlańskiego 16/13, 00-777 Warszawa - przez e-doręczenie: AE:PL- 47968-32702-TCBJB-15
8. P. ....- przedstawiciel Stowarzyszenia Mieszkańców Aktywni z siedzibą w Pyskowicach, ul. Piaskowa 68, 44-120 Pyskowice- przez e-doręczenie: AE:PL-62685-40142-TSEWV-16
9. P. ....- reprezentujący Towarzystwo na rzecz Ziemi, ul. Leszczyńska 7, 32-600 Oświęcim,
10. Pozostałe strony - zgodnie z art. 49 k.p.a. - poprzez obwieszczenie,
11. Aa.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach – przez e-doręczenie: AE:PL-50844-78007-IRSIV-24,
2. Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, 44 -100 Gliwice, ul. Sienkiewicza 2, przez e-doręczenie: AE:PL-52923-36363-DHABT-29,
3. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Gliwicach - 44-100 Gliwice, ul. Banacha 4, przez e-doręczenie: AE:PL-26493-58203-EAJVB-24,
4. Marszałek Województwa Śląskiego - 40-037 Katowice, ul. Ligonia 46, przez e-doręczenie: AE: PL-55754-97 181-CHDVR-19,